

La caiguda de França

ANTONI MARIMON
marimon.antoni@gmail.com

El maig del 1940, ara fa setanta anys, el món va contemplar astorat la caiguda de França, amb els Països Baixos, Bèlgica i Luxemburg, davant la barbàrie nazi. En menys de dos mesos, la que era considerada per molts la potència militar més important del món fou totalment esclafada. Com explica Churchill en les seves memòries, “les decisions adoptades en aquest període serien incomprensibles sense tenir

en compte la immensa autoritat moral que tenien aleshores els caps militars francesos”. Durant la Gran Guerra, França havia resistit l'atac germànic i tots els aliats havien lluitat sota el comandament suprem dels mariscals francesos. Més que el derrotisme o la superioritat numèrica o material dels exèrcits alemanys, més aviat inexistent o poc important, fou la mentalitat ancorada en el 1914-18 el que va fer perdre la guerra als confiants francesos. Amb alguna excepció, els generals de la III República desconfiaven dels avions i dels tancs i esperaven lluitar en una guerra de posicions en la qual la famosa línia Maginot els protegiria del gruix dels exèrcits alemanys. Per la seva banda, els britànics tampoc no es lluirien gaire, i després de vuit mesos d'hostilitats només havien enviat a França deu divisions (per unes 86 divisions franceses, mentre que els fins llavors neutrals belgues en tenien 22, els

neerlandesos 10 i Luxemburg, una) i ni tan sols tenien en acció una sola divisió blindada. A més, fins que no varen esser atacats tant els belgues com els holandesos es negaren a col·laborar activament amb els aliats i, a sobre, es varen rendir aviat i pel seu compte.

En canvi, Hitler acceptà els plans revolucionaris del general Von Manstein d'atacar per on menys s'ho esperaven els francesos: per la regió boscosa i muntanyosa de les Ardenes (Bèlgica), considerada impossible per a les unitats mecanitzades. A més, gràcies a les seves cordials relacions amb l'URSS de Stalin, i a diferència del 1914, el III Reich Alemany podia concentrar tot el seu potencial a les fronteres occidentals. Així, desencadenà un grandióss assalt amb 126 divisions, deu de les quals eren blindades, amb uns 3.000 vehicles, fet insòlit aleshores. El 10 de maig del 1940, l'Alemanya nazi va envair els Paï-

sos Baixos, que ingènuament es pensaven poder aturar la invasió inundant els seus camps; Bèlgica que confiava en la gran fortalesa d'Eben Emael, i el petit Luxemburg. En qüestió d'hores penetraren dins França per Sedan. Les unitats blindades de la Wehrmacht travessaren les Ardenes per camins de llenyataires, passaren el riu Mosa i obriren un bon trauc en el front francès pel qual penetraren profundament. Els carros de combat avançaren ràpidament i la infanteria anava darrere ocupant només les posicions imprescindibles. Tot això amb la protecció dels formidables caça-bombarders en picat anomenats Stukas.

Per a la seva desgràcia, els aliats tenien els seus tancs dispersos en petits grups en un front enorme i el mateix s'esdevenia amb els seus avions, relativament nombrosos, però tècnicament inferiors. El 16 de maig, enmig del desastre, Winston Churchill va volar

a París i s'entrevistà amb el general Maurice Gamelin que reconegué que França no tenia cap reserva estratègica per llençar contra l'enemic, “aucune”, i que es trobaven “en inferioritat de nombre, inferioritat d'equipament i inferioritat de mètode”. També va sorprendre al primer ministre anglès l'ambient derrotista que es respirava. Va intentar revifar l'ànim amb la promesa de deu esquadrilles d'avions de caça britànics, que resultarien, tanmateix insuficients. L'audàcia, la modernitat i l'eficàcia donarien el triomf als nazis però les divisions i el derrotisme també hi jugaren un paper important, així com la neutralitat dels Estats Units. Però molts de britànics, alguns francesos i el president Roosevelt -que el 18 de maig accedí a facilitar el màxim d'avions moderns, acer i material antiaeri als aliats- continuarien lluitant per la democràcia i la llibertat. •

Historiador

J. A. Duran i Lleida Dirigent de CiU

Duran ha donat la sorpresa i s'ha convertit en el polític més valorat, fins i tot per sobre de Zapatero, en la darrera enquesta del CIS.

José Bono President de les Corts

La polèmica al voltant del seu enriquiment personal cada cop s'escampa més. I quan Bono parla, no aclareix res. Hi intervindrà Zapatero?

CONTRADICCIÓ

La bogeria de la Borsa

La setmana passada, davallada històrica. Aquesta setmana, pujada històrica. Qui es fa milionari amb aquest quirigall?

Toc d'atenció

BARTOMEU FIOI
BF1933@telefonica.net

Per mi, *Col·lisions*, del poeta Lluís Calvo, entre altres coses és una invitació a la modèstia més radical o més completa. La facilitat i la qualitat del seu discurs se m'imposen, encara que no sigui capaç de seguir-lo o comprendre'l plenament. Tanmateix, com he repetit manta vegada, la qualitat d'una lectura no depèn sols de la qualitat de l'escriptura amb què s'enfronta. Tota mena de lector ho hauria d'acceptar, això. I tampoc podem oblidar que, com diu el mateix autor, “tots els estímuls són fugaços”.

Hi ha llibres la lectura dels

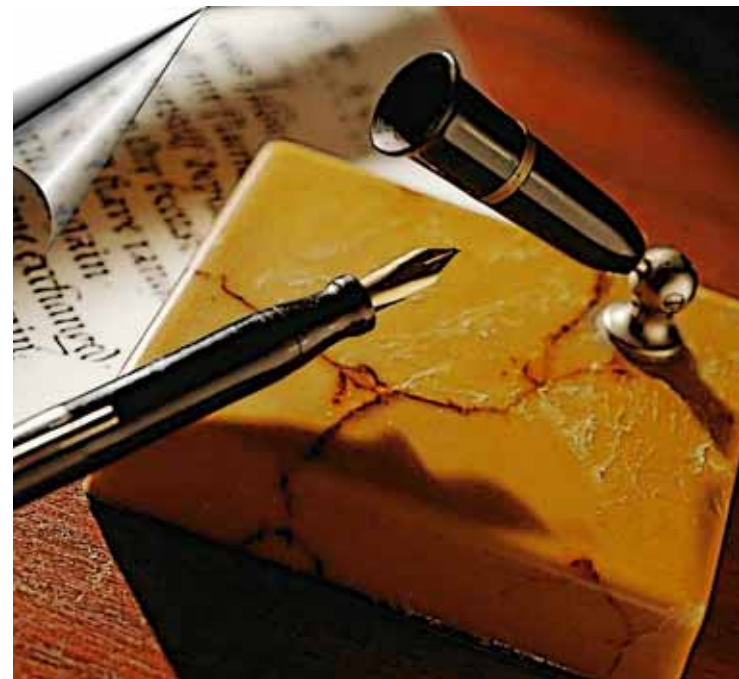
quals és una experiència, tal vegada perquè et comuniquen l'experiència de l'autor, més que la seva habilitat compositiva. És cert que la forma d'un vers o d'un poema et pot impactar però més difícilment t'impactarà la forma d'un poemari, si no és *Imitació del foc*, del nostre Rosselló-Pòrcel. Vet aquí una de les múltiples col·lisions que justifiquen el títol del llibre.

Lluís Calvo, que ja és autor d'una obra tan considerable i que tot fa pensar que, de cada vegada més, va incrementant-se la seva capacitat de fer més camí, n'és prou conscient d'aquest fet repetit o reiterat a una sèrie de nivells: entre forma i fons, entre els elements contradictoris del fons o missatge o contingut, entre l'art del seu discurs o de la seva escriptura i la justificació ètica d'escriure tal com ho fa. I, fins i tot, entre lector i autor. Un exemple d'això darrer: “Tanmateix, / no és tan greu que, alguns, a penes et com-

prenguin. / Contra aquests últims el vers és un obstacle / que alces, conscientment, / perquè no desgastin, ni empudeguin, els teus mots. / Perdurar és això, de vegades”. Malgrat també és conscient que “la reiteració és obscena: / implica sempre un desvergonyiment, / creure que els altres no han entès les pròpies pors”.

Calvo sap perfectament també que “els versos són l'excusa / amb què basteixo, insomne, l'horitzó / d'un drama en blanc i negre. “Tot això / em sembla un xic postís, com de pel·lícula”, / afirmes amb un aire desmenjat. / I tens raó”. I comentant, sarcàstic, la circumstància que més aviat compartim tots, es pregunta: “La raó il·lustrada, l'article dominical, / el partit de tennis: tot en orris. / I ens devora el veí, com un voltor. / D'acord, no en tens la culpa. Però per què / parles, justament, com un forense?”.

Per acabar podríem definir *Col·lisions* com una parenta pobra

que, a estones, té alguna cosa d'onírica. Amb una oralitat torrencial i poderosa que narra un malviure des de dintre i dona testimoni d'una tristesa que fa estralls. Perquè el poeta és conscient que el seu poetitzar “ha de sotragar, remoure i pertorbar sense concessions. Encara que l'autor, en intentar-ho, s'esbocini”.

Per descomptat, no li manca alguna seguretat, a Lluís Calvo. “Una obra mal assimilada pel seu temps pateix un greu delictes, que, tard o d'hora, expira”. Com tampoc li ha mancat la possibilitat de viatjar. Vegeu els llocs on el llibre està datat. Ilulissat (Groenlàndia) i Cracòvia, entre altres. •

Escriptor